

«Londres és ara més a prop»

Amb l'entrenadora a Rotterdam.

En pocs mesos ha passat de promesa a realitat. Clàudia Vila (Sant Martí Vell, 1994) va participar el mes passat en el mundial absolut de gimnàstica de Rotterdam i va ajudar l'equip espanyol a mantenir el pas ferm cap als Jocs de Londres 2012. Per anar-hi, Espanya haurà ser dels vuit primers en el mundial de Tòquio del 2011 o dels quatre millors en el preolímpic del gener del 2012. A Rotterdam, Vilà debutava i ja va estirar el carro. Ara marxa a viure a Madrid per entrenar-se set hores diàries amb un sol objectiu: ser olímpica.

— Com t'ha canviat la vida en només un any.

— «Molt, la veritat. Primer m'entrenava a Salt i llavors vaig haver de marxar cap a Madrid per uns mesos. I ara ja m'hi instal·laré per tot un any. Fins ara en feia prou anant-hi una setmana al mes, però ara necessitaré dedicar-hi més temps».

— T'instal·laràs a la Blume?

— «No, no, estarem en un pis amb altres gimnastes i ens entrenarem al mateix CAR de Madrid».

— Seran molt dures les jornades?

— «Ens entrenem set hores diàries».

— Déu n'hi do. Com és un dia qualsevol per a tu?

— «Un dia normal fa que ens aixequem entre les 7 i 2/4 de 8 i, a les 8 anem a l'escola fins que falten cinc minuts per a 3/4 d'11. De les 11 a les 2 o 2/4 de 3 ens entrenem, i a les 3 tornem a ser a l'escola fins a 2/4 de 7. I de 2/4 de 7 a les 9 o 2/4 de 10 tornem a entrenar-nos».

— No hi ha temps per avorrir-se.

— «No, no. Després, cap al pis per sopar, fer deures i dormir».

— Passat el primer mundial i un cop paït, com es veu?

— «Em vaig sentir molt bé i n'estic molt contenta. A l'estiu havia treballat molt dur, durant moltes hores, i penso que es va veure reflectit tot el que havia entrenat».

— Res, però, va anar com s'havia previst. En el primer aparell va i cau Ana María Izurieta, la gimnasta de més experiència, i et trobes debutant i estirant el carro.

— «Quan es va lesionar, la primera reacció va ser “tot el treball, a reveure”. De seguida vam veure, però, que era el seu treball, no el nostre, i que havíem de reaccionar».

— I què et va passar pel cap?

— «De seguida vam entendre que no ens ho podíem rumiar. Ens vam reunir, vam fer pinya i ens vam convèncer que podíem. Va haver de sortir l'Elena Zaldivar. I tot va anar prou bé».

— Vas tastar la pressió en la màxima intensitat.

— «Nervis. Molts nervis, però hi ha una cosa que surt per dins que diu ‘ara no puc fallar’. Tant entrenadors com gimnastes en vam passar molts, de nervis, la veritat».

— I el seleccionador, Jesús Carvallo, com va actuar?

— «Va dir que confiava en nosaltres i que estàvem preparades».

— No solament vas poder sinó que vas tenir la millor nota?

— «Amb la mallorquina Ainhoa Carmona».

— Ajuda'm a explicar que la 48a posició en un mundial és un resultat excel·lent.

— «Home, és que allà hi ha gimnastes de tot el món! No n'hi ha només unes que s'han classificat. Hi havia totes les millors. Més de 200 gimnastes».

— Londres 2012 es veu ara més a prop?

— «Sí, sí. És clar que si no ens classifiquem no hi serem. Però ho veig millor que fa un any».

— No et fa por de quedar fora del mundial de Tòquio?

— «No, no. Jo treballaré igual si sé que hi vaig com si no ho sé. Em cal estar preparada per anar-hi i ja està. Si una es lesiona i n'havia quedat fora, si estic a punt hi podré anar».

— La Montse [Hugas], la teva entrenadora, és un pilar bàsic, no?

— «Estic més amb ella que a casa. Això segur. És un gran suport. Em coneix des de petita. Des dels quatre anys que vinc al gimnàs. Coneix el meu caràcter, els meus sentiments i veu a venir les reaccions que tinc davant d'un problema. Quan hi ha alguna cosa, sap parlar amb el seleccionador per posar-lo al corrent. Només

de veure'm entrar ja sap què em passa».

— Quin és l'aparell preferit?

— «La barra. El salt és l'aparell més fàcil per sumar. Les paral·leles també m'agraden força».

— Però és una qüestió d'equilibri.

— «Sí, sí. Treballes més el que no t'agrada tant. El salt és el que em costa més i m'agrada menys, tot i que hi vaig fer la millor puntuació».

— Aquí, al club [Salt Gimnàstic Club], tothom està pendent de la gimnasta mundialista.

— «M'anima molt. A Rotterdam va venir un bon grup a veure'm. Em va agradar molt i molt veure'ls allà».

— Després de moltes setmanes fora, has tornat uns dies a Salt per entrenar-te i veure les amigues.

— «Em fa molta gràcies veure com han millorat les d'aquí mentre jo no hi era».

— I això de marxar a Madrid...

— «Ja compto que serà dur.».

— I allò altre d'anar als Jocs de Londres és ara mateix un objectiu més o una fita que s'ha d'assolir per força.

— «El primer objectiu és anar al mundial de Tòquio. Els Jocs de Londres han de venir després».

— El seleccionador diu que l'ideal seria entrar de les vuit primeres en el mundial i poder evitar el preolímpic. Ho veus possible?

— «Sí, sí que ho veig possible. I tant! Sense la lesió podríem haver estat novenes, desenes».

entRevista a CLÀUDIA VILÀ.

Gimnasta de l'equip espanyol

Publicat a:

-El 9 Esportiu Comarques Gironines 03-11-2010 Pàgina 17

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/8-esports/56-mes-esport/325481-londres-es-a-ra-mes-a-propr.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesEsports&utm_source=rss&utm_medium=mesEsports&utm_campaign=rss